

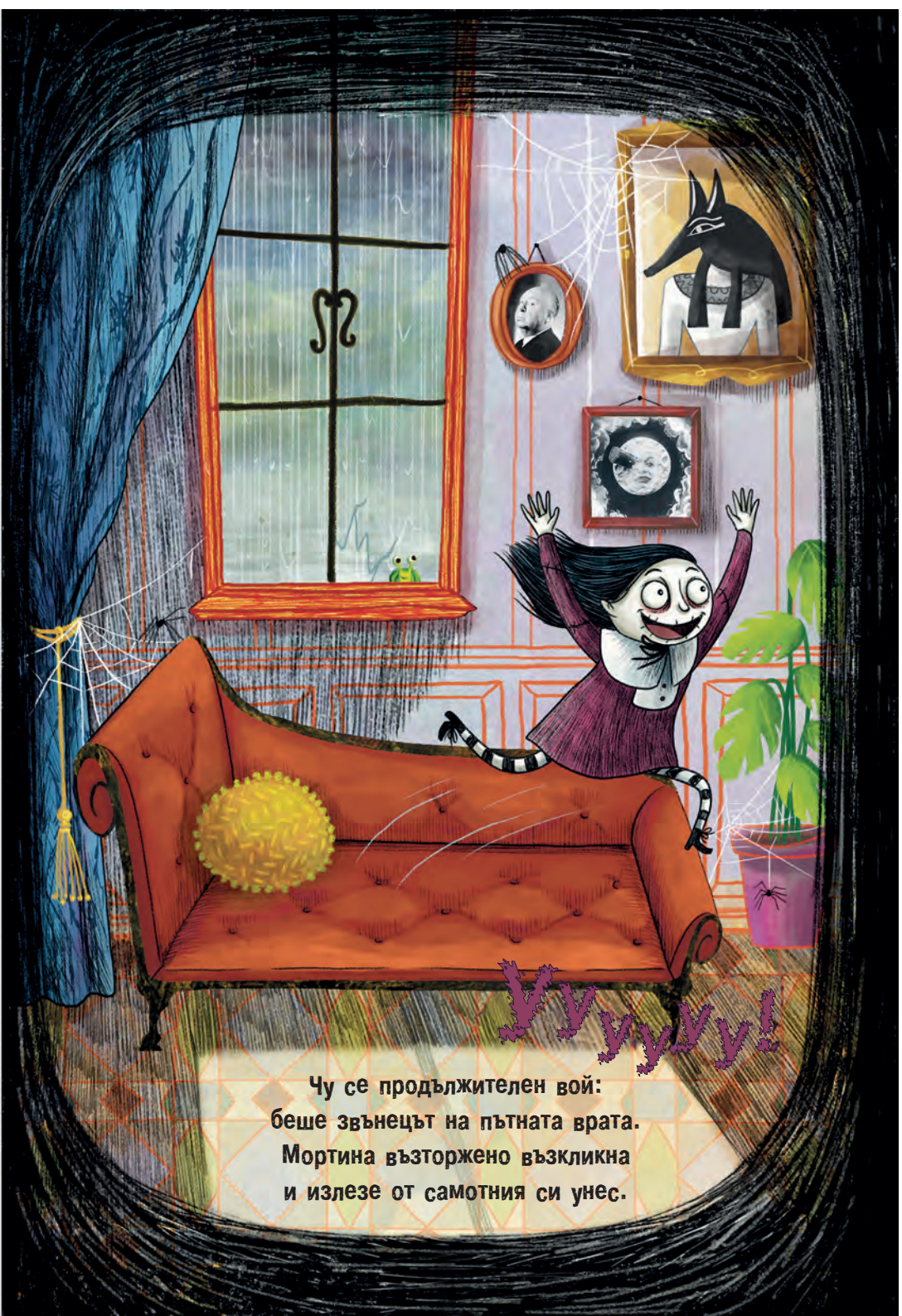

Валеше от часове.
Мортина скучаеше,
защото в този ден децата
от селото не се появиха
във Вила Упадък.

Скръбен беше излязъл
още призори. Когато валеше,
винаги ходеше на лов за жаби.
Леля Упокойна също беше
заета: беше в един от своите
„ботанически периоди“.

Намери стара книга,
„Подценявани растения“,
и се запали по някакъв
особен вид, наречен бърбив
бръшлян, защото колкото
повече му говориш,
толкова повече расте.
За броени дни оранжерията
се превърна в гора от
бръшлян: леля Упокойна
много обичаше да говори.

Чу се продължителен вой:
беше звънецът на пътната врата.
Мортина възторжено възкликна
и излезе от самотния си унес.

На алеята беше спряла черна каляска и момче,
облечено като малък лорд, стоеше пред вратата.
Държеше черен чадър, за да се предпазва от дъжда.
— Ти твоява да си Мовтина, ако не гвеша.
— Да, Мортина съм, а ти кой си? — попита тя.
— Аз съм бватовчедът Дилбевт от Вила Финтифлюшка,
получих покана да ви посетя. Леля Упокойна
не те ли е пведупведила?

Не.
Леля не ѝ беше казала
нищо. Мортина дори
не знаеше, че има
братовчед
на име Дилберт.

Баба
Злокобна
е тук

Мортина го пусна да влезе
и той веднага отбеляза колко
мрачно е антрето, колко малка
е гостната и колко неудобна
е лежанката на дядо Гробовен,
откъдето изгони Сянка,
за да се излегне той.
Възторгът на Мортина, че имат
гостенин, понамаля.

